

SARA
HOLLODOVÁ

EVERLESS

PANSTVÍ ZÁŠTI A LÁSKY

FRAGMENT

Everless

Panství zášti a lásky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Sara Hollandová
Everless – Panství zášti a lásky
Copyright © Albatros Media, a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SARA HOLLANDOVÁ

EVERLESS

PANSTVÍ
ZÁŠTI A LÁSKY

FRAGMENT

Copyright © 2019 Glasstown Entertainment, LLC
Translation © Pavla Kubešová, 2020

ISBN 978-80-253-4771-3 (pdf)
ISBN 978-80-253-4772-0 (epub)
ISBN 978-80-253-4773-7 (mobi)

*Mým sourozencům: Rachel, Benovi a Hannah -
nemůžu se dočkat, až uvidím, kam vás život zavede.*

Čarodějka viděla, jak z Alchymistova potopeného těla stoupá stříbřitý stín, který se vydává na pout po celé zemi a pohybuje se příliš rychle, než aby se za ním honila. Ještě si stačila všimnout, že v tom stříbřitém stínu září a pulzuje něco rudého. Moc pozdě si Čarodějka uvědomila, že ji Alchymista opravdu přechytračil – ukradl jí srdce.

*Z Klasických příběhů Sempery,
Mýtus o Alchymistovi a Čarodějce*

Ale co když Alchymista nezemřel, ne doopravdy – co když našel způsob, jak dál žít?

Z osobních zápisků Liama Gerlinga

ČARODĚJKA

Dnes večer přeměním Alchymistovu krev – krev Jules Emberové – ve zbraň.

Stojím v místnosti hluboko pod tanečními sály a balkóny paláce Shorehaven. Naproti mně se nad pracovním stolem hrbí poskytovatel času a potí se při míchání prášků. Je posledním z dlouhé řady poskytovatelů času, které jsem podplatila, abych vylákala Alchymistu z jeho úkrytu. Doposud bylo všechno marné a všichni kvůli tomu zemřeli. Něco mi ale říká, že dnešní večer bude jiný.

Vzduch srší nebezpečím. Příslibem.

Lidé Sempery postrádají ve vztahu ke svému vzácnému času, ke své kovokrevi, jakoukoli kreativitu. Pokud ji nepijí jako zvířata, hnojí s ní květiny, aby lépe kvetly, anebo s ní krmí oheň, aby se v zimě ohřáli.

Ale správná kovokrev dokáže spálit celý svět.

Když poskytovatel času nakloní lahvičku a vyleje krev Jules Emberové do malého kotlíku, místností zazáří světlo – jako

bychom nebyli hluboko pod zemí, jako by se příliš brzy a zcela najednou rozjasnil den. Zvedne se vlna popela a prachu a pak nás oba porazí silné *bum*. Chvilí dokonce letím. Když si představím svět jako kůži napnutou na rámu válečného bubnu, jaký si pamatuju z doby před několika staletími, tak v tuhle chvíli zrovna někdo zabubnoval.

Jakmile dopadnu zády na dřevěná prkna podlahy, moje krev vítězně zapěje. Za očními víčky se mi objeví obraz: krajina v plamenech a obrys zchátralého města se zoufalým názvem *Crofton*.

Zatímco se škrábu na nohy, směju se jako pomínutá. Poskytovatel času leží na břiše, kam ho výbuch odhodil, a lapá po dechu jako ryba na suchu. „Takže jsi to ty,“ zašeptá. Na rtech mu odumře mé skutečné jméno: *Čarodějka*.

To je jedno. Na dně bronzového kotlíku se přelévá třpytivá tekutina, která vydává vlastní, slabé světlo. Nemá žádnou barvu a zároveň obsahuje všechny barvy světa. Vidět kouzlo obyčejnýma lidskýma očima je dost těžké. Muž, který mi umírá u nohou, jej vytvořil z nejlepších semperských drahokamů a jediného roku kovokrve, který sladká Jules Emberová zanechala v *Everless*.

Zvednu si kotlík ke rtům a napiju se Alchymistova času. Dám si jen doušek.

S tím zbytkem mám jiné plány.

V hrdle ucítím ostrou bolest.

Dýchám, žiju, a zatímco se mé slabé tělo chvěje, zachytím se desky stolu. Čekám, až čas splyne s mým a já ucítím tisíc dýk jako v tu noc na *Everless*, kdy mi konečně došlo, kdo se ve

skutečnosti skrývá pod kůží a v srdci Jules Emberové. Čekám, až se její čas pokusí vybojovat si ze mě cestu, jako by to byl živý tvor.

Ale to se nestane. Namísto toho se mi do žil vlije síla.

Místnost je plná energie, kouzlo v každé částici jen čeká na odemčení a vpuštění do světa jako smečka divokých psů.

Odleju pár kapek tekutiny do tmavě zelené láhve, aby nebylo vidět její diamantovou průzračnost.

Nahoře předám láhev everlesskému chlapci Ivanovi Tenburnovi. Bojí se mě a drží láhev s tekutinou, jako by ho mohla pokousat. Výborně. Potřebuju, aby byl opatrný. Potřebuju, aby se náš výtvar dostal do Croftonu v absolutním pořádku.

Tam mi pomůže dostat Alchymistu.

„Zažehni oheň,“ pošeptám mu do ucha.

OBYVATELŮM SEMPERY

VÝZVA k dopadení Jules Emberové z Croftonu, vražedkyně První královny, Spasitelky Semperry, Paní věků, a lorda Roana Gerlinga, milovaného syna lorda Nicholase Gerlinga a lady Verissy Gerlingové, a oddaného bratra lorda Liama Gerlinga.

Kdo dopadne vražedkyni živou a doručí ji vojákům královny Iny Goldové, obdrží odměnu pěti set let kovokrye.

1

A decorative flourish consisting of symmetrical, ornate scrollwork and floral motifs surrounding the number 1.

Probudím se s rukama od krve.

Je to jen hra měsíčního světla a pohybujících se stínů, ale i tak si horečnatě otírám dlaně o vlhký plášť, jako by to jednoduché gesto dokázalo vymazat rudou, která mi špiní paměť.

Sedím v koutě kůlny, která patří mé přítelkyni Ammě a která se nachází těsně za Croftonem, a zuby mi cvakají spíš strachem než zimou. Ve svém kurníku tiše kvokají tři slepice a na střechu tuká jarní dešťík. Když jsem byla malá a tulila jsem se v náruči svého papá, zvuk deštových kapek pro mě byl ukolébavkou – zpívaly o novém životě a dozrávajících pšenici, která se brzy sklídí, uhněte se z ní těsto a v rozpálené troubě se z ní upeče chleba. I dnes mě déšť, tichý a skutečný jako hlas milované osoby, ukolébá ke spánku.

Ale slabé bubnování s každým závanem větru zesiluje. Je to zvuk blížící se zkázy.

Silueta Croftonu – nerovná linie střech oproti obloze, kterou jsem předtím viděla už tolikrát – mě vylákala z lesa. Uvědomím

si, že k naší chalupě je to jen deset minut chůze po pěšině, ale když si vzpomenu, že už nepatří mému papá a mně, zachvátí mě smutek. Vyměnila bych veškerou nádheru a přepych panství Everless za jeden večer u krbu s ním. Ale i Everless už je pro mě ztracené – bylo mým prvním domovem a teď je navždy zakázané.

Po útěku z Everless jsem neměla v úmyslu zastavovat, ale když jsem zahlédla známou stodolu, jak se krčí na okraji čerstvě zoraného pole, nemohla jsem odolat. Měla jsem pocit, že když se schovám v její povědomé tmě, budu moct posunout čas o týdny a měsíce nazpátek a vrátit všechno, co se stalo.

A kdybych měla štěstí, možná se i rozloučit s Ammou.

To bylo před několika hodinami, v temnotě noci. Všude mě hledají vojáci. Mě, Jules Emberovou, vražedkyni královny. Slyšela jsem je už mnohokrát, řítili se podrostem, nemotorně lámali větvičky a vždycky mi dopřáli dostatek času, abych vyhledala úkryt v jeskyni nebo na stromě. A teď jsem tady, teď jsem v bezpečí –

Vtom venku něco praskne. Znělo to dost hlasitě, takže jsem to zaslechla i přes rachocení deště a burácení hromu.

Přitisknu oko ke špehýrce mezi starými prkny, které tvoří stěnu, o níž se opírám. Bojím se, že mou skrýš objevil nějaký voják nebo toulavý krváčeč. Nevím, co by bylo horší. Krváčeč, který se toulá lesy, by mi nejspíš podřízl hrdlo a sám vypil všechny moje roky, aniž by si aspoň prohlédl můj obličej. Ale voják by mě spoutal řetězem a v zamřížovaném voze by mě odvlekl do paláce. Ukáže se, že to byl planý poplach. Venku vidím jen stromy kymácející se ve větru, jejichž větve se změnily ve šlehající, potemnělé paže, které ukazují na mě a šeptají:

Vražedkyně! Alchymista!

Polknu. Na moment bych přísahala, že jsem ve světle blesku zahlédla obličej dívky, která mě straší v nočních mûrách už od raného dětství. Bledé divoké oči, v nichž se jako maska zračí laskavost. Vlasy tmavé jako noční obloha. Vyceněné bílé zuby.

Když jsem byla ještě dítě, papá mi tvrdil, že mi mé sny nikdy neublíží – ale lhal. Před dvěma týdny ta dívka utekla z mých nočních mûr a objevila se ve skutečném světě.

Caro. Čarodějka. Moje pradávna nepřítelkyně.

Nadechnu se. Vydechnu. Zavřu oči a pokusím se uklidnit svůj rozháraný dech a poslouchat déšť, který pravidelně ťuká na střechu. Přitáhnu si kolena k hrudi, obejmu je a nechám ten zvuk vyplnit tmou kolem mě – ale to nestačí, aby z mého nitra zmizela úzkost, která se tam začala hromadit. V lese se mi docela dařilo svůj strach ignorovat. Odstrčila jsem ho stranou a soustředila jsem se na úkoly, které jsem měla před sebou: jít, lovit, schovávat se a dostat se do Ambergris, přístavního města, kde čeká loď, která mě odveze ze Sempery, jak to zařídil Liam Gerling.

Ale když jsem teď tady, jak bych mohla odejít bez rozloučení s Ammou?

Každý den po východu slunce sem přichází posbírat vejce k snídani pro sebe a svou mladší sestru Aliu. Brzy mě tu objeví a mně nezbyvá nic jiného než tu na ni počkat. Počkat, jestli moje stará přítelkyně při pohledu na mě nevykřikne a nepoběží pro vojáky, kteří dozajista každou denní i noční hodinu hlídají v Croftonu a doufají, že mě najdou a odvedou pryč.

Zrovna když na to myslím, s vrzáním se otevřou dveře. Čekala jsem to, ale přesto se mě zmocní strach a prudce zvednu hlavu.

Ve dveřích stojí Amma, přes ramena má přehozený šátek a v ruce drží proutěný košík. Vypadá dobře a já se při pohledu na její zčervenalé tváře zaraduju. Věnovala jsem jí kovokrev, kterou mi Liam Gerling tajně poslal po smrti mého papá za branami panství Everless. Doufala jsem, že jí ten těžký měšec mincí pomůže vybudovat lepší život pro ni i Aliu.

Moje přítelkyně si protře ospalé oči a vstoupí dovnitř – a pak si mě všimne a ztuhne.

Chci vstát, ale i já jsem jako přimražená. Hledím na Ammu a v duchu třídím slova, která mi poletují hlavou, nakonec je to ale ona, kdo promluví jako první.

„Jules?“ vydechne.

„Ammo.“ Při vyslovení jejího jména se mi zlomí hlas. Po týdnů ticha stráveném v lesích mezi Croftonem a panstvím Gerlingů jsem si skoro odvykla mluvit. Opřu se dlaní o stěnu a zvednu se na své slabé nohy, ale krok k ní neudělám. Ne dokud si nejsem jistá, že ode mě s křikem neuteče.

Amma překvapením otevře ústa a pak je zase zavře. Po chvíli zašeptá: „Prosím, řekni mi, že jsi to neudělala.“

Nemusí mi vysvětlovat, co myslí tím *to*. Zprávy o mých zločinech už se rozšířily do všech koutů Semperry. Že jsem jako služka na Everless svedla Roana Gerlinga a díky němu získala přístup do královských komnat. Že jsem mu podřízla hrdlo a královnu bodla do srdce.

„Neudělala,“ řeknu. Můj hlas zní ochraptěle, prosebně.
„Neudělala jsem to, Ammo.“

Amma dosud stojí ve dveřích jako solný sloup a doširoka otevřenýma, lesklýma očima se zavrtává do mého nitra. Potom udělá opatrný krok směrem ke mně a přejde do paprsku světla, který dovnitř proniká dírou ve střeše. Třese se. „Tak co se stalo? Kdo je zabil?“

„Jmenuje se Caro,“ vysvětlím jí trochu nejistě, ačkoli jsem si tu řeč v duchu nacvičovala. Je těžké vyslovit její jméno, jako by to byl kámen, co se mi zasekl v hrdle. Celá Sempera mě považuje za vražedkyni. Bezmocná a chvějící se tu stojím před Ammou a uvědomuju si, že potřebuju, aby mi někdo věřil. Potřebuju, aby mi věřila Amma.

Jestli ve mně Amma nevidí stejnou Jules, jakou mě vždycky znala – nevidí mě takovou, jaká jsem –, myslím, že se zhroutím.

„Caro byla královnina dvorní dáma,“ pokračuju a ze všech sil se snažím, aby se mi netřásl hlas. „Zabila královnu a Roana a svalila to na mě. Teď si všichni myslí, že jsem to udělala já.“

Téměř doplním: *Všichni kromě Liama Gerlinga*, ale našťěsťí včas zmlknu.

Amma zamžiká a potom za sebou zavře dveře. Když její lucerna vrhne poskakující stín na stěny stodoly, moje srdce vynechá jeden úder. „Proč?“ zašeptá. Je úplně bledá. „Proč by královnina dvorní dáma zabíjela Roana?“

Začnou mě pálit oči. „Já nevím,“ zalžu a spolknou slzy, které hrozí, že mi co nevidět vyhrknou z očí. „Proslýchá se, že lady Goldová na ni drží. Caro si možná myslela, že když se královnou stane Ina, sama získá větší moc.“

Zoufale toužím, aby toto prohlášení – tato částečná pravda – stačilo. Aby zmizela vráska mezi obočím mé přítelkyně,

aby se uvolnilo napětí v jejích ramenech. Ale vráska i napětí zůstávají a já si uvědomím, jak je ta moje naděje pošetilá. Amma vždycky poznala, že lžu, už od doby, co jsme byly malé holky a moje lži se týkaly věcí, jako je rozlitá polévka a rozbitá panenka.

„Říkají, že jsi čarodějnice. Že jen čarodějnice by dokázala zabít někoho tak mocného jako semperská královna.“ Amma mluví tichým hlasem.

Při představě, že bych jí měla povědět pravdu o tom, že jsem prastarým Alchymistou, strašným Alchymistou, znovuzrozeným Alchymistou, se mi udělá zle od žaludku. Nakonec se seberu a zhluboka se nadechnu. „Vzpomínáš na příběhy, které jsem ti vyprávěla? O liškách a hadech?“

Amma zatřepotá víčky. „Asi ano.“

Sáhnu do tlumoku, víceméně jen abych získala čas. Amma sebou trochu cukne a bedlivě pozoruje každý můj pohyb. Zabolí mě to, ale snažím se tu bolest ignorovat.

Velmi pomalu z tlumoku vytáhnu v kůži vázaný deník, který jsem vzala z pokladnice na Everless. Je to kniha, kterou si pamatuju z dětství a kterou jsme zapomněli na panství Gerlingů, když jsme odtamtud s mým papá utíkali. Je plná příběhů a obrázků, které jsem nejdřív považovala za čmáranice malé holky. Aspoň do chvíle, kdy můj otec při pokusu o její získání zemřel. Doufal, že informace, které kniha obsahuje, udrží v bezpečí – že mě udrží v bezpečí – před Čarodějkou, mým nejstarším nepřítelem. Připadá mi, že mi ta kniha zahřívá ruce. Přetéká tajnými vědomostmi – a navíc obsahuje i spojení s hradem, který ve svých zdech ukrývá tolik mých vzpomínek.

Měl jsi pravdu, papá. Byla jsem v nebezpečí, pomyslí si smutně a podržím deník v prostoru mezi Ammou a mnou. Myslel, že hrozbou je královna, ale Čarodějka celou dobu vyčkávala a všechno pozorovala. Spřátelila jsem se s ní jako s další obyčejnou služkou. Odhalila jsem jí své tajemství ještě dřív, než jsem ho poznala sama.

Liška a had. Čarodějka a Alchymista.

Amma zvedne lucernu, podívá se na deník a stiskne rty. Ale pak přece jen udělá opatrný krok vpřed. Jednou rukou otevře deník a druhou si na něj posvítí lucernou.

„To jsou tvé příběhy,“ zašveholí, když otočí pár stránek. Podívá se na mě. Na jejím obličejí, který tak dobře znám, se vzájemně pronásledují obavy a podezření. „Ty jsi je napsala? Co je to, Jules?“

„Nejsou to jen příběhy. Je to klíč. Klíč k věcem, které jsem zapoměla.“ Nervozitou mi vyschlo v puse. „Had... tak jsem si říkala. A liška? To je Caro.“

Amma po mně střílí pohledem. „Ta dívka, co zavraždila královnu?“

„Kdysi dávno, dřív než jsem poznala tebe, jsme se přátelily. Nebo jsem si aspoň myslela, že jsme přítelkyně.“

„Chceš říct, když jste s otcem žili na Everless?“ V jejích očích se něco zatetelí – je to pohled malé holčičky, která žadoní o každíčký detail o Gerlingově panství, na jaký si můžu vzpomenout, aby se mohla nechat unést pohádkami o vznešených pánech a paních.

„Tak nějak.“ Roztřeseně se nadechnu. „Ammo, když jsem přišla na Everless, něco jsem o sobě zjistila. Bude to znít šíleně,

ale povím ti to, tak mě, prosím, vyslechni. Hned potom odejdu, jestli budeš chtít.“ *Ale prosím, dovol mi zůstat*, dodala jsem v duchu. V minulých týdnech jsem toho strašně moc ztratila – svého papá, domov, přátele, dokonce i Everless, místo, které jsem nenáviděla i milovala. Nemůžu ztratit i Ammu.

V duchu znovu uvidím Liama Gerlinga, jak stojí na otevřeném poli a v jeho očích se zračí přesvědčení, že jsem Alchymista. Přeju si, aby stál vedle mě, třeba jen proto, aby dokázal Ammě, že jsem nezešilela. Aspoň zatím ne.

„Věříš v Čarodějku?“ zeptám se.

„Samozřejmě.“ Její odpověď přijde bez váhání. Vzpomenu si na dřevěnou sošku dívky, která stojí na jejím okně, na listy a bobule ledové cesmíny, pečet Čarodějky, vyřezanými nade dveřmi. Stejně motivy zdobí svatyně po celé Sempře. Pro Ammu je Čarodějka laskavou bytostí a Alchymista je odporný zloděj, který jí ukradl srdce. Hněv mi svým prstem přejeđe po krku. Caro měla k vytvoření svých příběhů celá staletí, zatímco Alchymista – já – o své minulosti vůbec nic netuší a musí s každou inkarnací začínat znovu.

„Čarodějka skutečně existuje,“ vyhrknu. Zavřu oči, abych neviděla její reakci na svá další slova. „Setkala jsem se s ní.“

Amma zalapá po dechu. „Jak je to možné?“ V jejím hlase je patrný úžas a zbožná úcta. A oči otevře tak doširoka, jak jsem to ještě nikdy u nikoho neviděla.

„Caro – Caro je Čarodějka.“ Ta slova znějí podivně hlasitě. „Přestrojila se za služebnou královny, aby byla blízko moci, aniž by si jí někdo všiml. Není tak silná, jak kdysi bývala, a tak se musí skrývat za převlekem služky.“

Se zachvěním si připomenu slova, která na mě křičela Caro těsně předtím, než přímo před mýma očima zabila Roana Gerlinga. *Chci být znovu nesmrtelná... Beze strachu ze stárnutí nebo umírání, bez nutnosti pít krev venkovánů jako nějaký zatracený vlk* Liam mi pověděl, že když jsem ukradla Čarodějčino srdce, vzala jsem její nesmrtelnost a rozbila ji na dvanáct kusů – dvanáct životů. Přesto Čarodějka žije. I bez svého srdce je mocnější než kdokoli, kdo kráčí po zemi. Mnohem mocnější než já, ačkoli nechápu jak anebo proč.

„Jules...“ Amma nakloní hlavu ke straně a nejspíš mě pozoruje, jako by to byla jedna z hádanek, které jsme si dávaly, když jsme byly malé. „Já tomu nerozumím.“ Jedna ze slepic všetečně zakvoká. „Jak víš, že je tahle Caro Čarodějka? A proč by zabíjela Roana?“

„Pověděla mi to.“ Přestože jsem věděla, že takové otázky přijdou, připadá mi stále těžší a těžší na ně odpovídat. Před očima se mi zablesknou vzpomínky a v tu chvíli ucítím, jak mě v krku pálí zárodky slz: královna, kterou Caro drží v náruči, klouže z jejího sevření a hroutí se k zemi jako loutka s přerýzanými provázky. „Chtěla mi ublížit. Pokoušela se mi zlomit srdce.“

„Proč?“

Můj hlas je spíš jen tichý, prosebný šepot. „Protože si myslí, že tak získá zpět svou moc.“

Ta trocha barvy, která ještě zůstala v jejím obličejí, pomalu mizí. Očima zaletí k deníku a pak zpátky ke mně. Má před sebou staré příběhy i svou přítelkyni a já vím, že se jí v hlavě začínají jednotlivé kousky spojovat dohromady. „Ale ty příběhy –“

„Ty příběhy vyprávějí o tom, jak Alchymista podvedl Čarodějku.“ V duchu slyším Liamův hlas a přemýšlím o dvou příbězích, pravdě i legendě, které se během staletí vzájemně prolétaly. O tom, kde se liší a kde se shodují. „On“ – většina lidí se domnívá, že první Alchymista byl on – „nabídl Čarodějce dvanáct kamenů, o nichž tvrdil, že jsou to kusy jejího srdce. Je nomže ona je odmítla.“

Amma na známý příběh souhlasně přikývne. „A přinutila ho, aby je spolknul.“ Ve tmě má doširoka otevřené oči. Uvolnila své zatnuté ruce a přistoupila blíž ke mně. Aspoň na moment můžu předstírat, že jsme zase děti, choulíme se u ohně a vyprávíme si příběhy, abychom zahnalý chlad a pochmurnost zimy.

„Ty kameny skutečně byly Čarodějčino srdce – její život, Ammo, její čas,“ zašeptám. „A když je Alchymista spolkl, všechno získal. Ale namísto aby žil navěky jako Čarodějka, věčnost se rozdrobila na kusy. Takže Alchymista prožije jeden život, zemře a znovu se narodí.“ Trochu zakopávám o slova, protože si nepamatuju, že bych ten příběh žila, jen cítím, že je pravdivý.

„Jules, ty tvoje řeči nedávají žádný smysl.“ Amma se příškrčeně zasměje a já mám pocit, že se snaží do svého chování dostat svou obvyklou ráznost. „Přestaň s tím. Můžeš se najíst a odpočinout si, a teprve až se budeš cítit líp, můžeš mi povědět, co se děje.“

„Ne, Ammo, poslouchej.“ Bez přemýšlení se po ní natáhnu a Amma sebou trhne. Zabolí mě z toho u srdce a svěším ruku k deníku. Jeho váha mě uklidňuje a z jeho měkké, zašlé kůže i příběhy, které proudí zevnitř, čerpám sílu. Během cesty lesem jsem

jím neustále listovala a v určitých chvílích byl jedinou věcí, která mě přesvědčovala, že jsem se nezbáznila. „Já jsem Alchymista.“

Náhle má Amma oči plné slz, které jí stékají po tvářích. Zachytává se v nich mdlé ranní světlo a vyvolávají pláč i u mě. „Proč mi to říkáš?“

Takovou otázku jsem nečekala, a tak mi skoro vyrazí dech. Uvědomím si, že si přidržuju deník na hrudi jako štít, a rychle ho pustím. Spadne na zem a zůstane ležet otevřený na stránce, kterou zaplnil hrubý náčrtek: liška, která se ohání po vzpínajícím se hadovi svými drápy, zuby i tesáky.

„Věříš mi?“ zeptám se třesoucím se hlasem.

Nadlouho se rozhostí ticho. Potom si Amma vezme deník do rukou a otevře jej. „Nikdy jsem si nemyslela, že jsi vražedkyně,“ řekne mi tiše a téměř plaše zvedne oči k mým. „Věděla jsem, že ji nemáš moc v lásce, ale Roana...“

Jeho jméno protrhne přehradu mých slz, které se mi ti chounce vyhrnou z očí. Amma se ostře nadechne, klopýtne dopředu, prudce mě obejmě a zase se rychle odtáhne.

„Nechtěla jsem, aby se to stalo. Nikdy jsem nechtěla –“

Moje slova přeruší povzdech, protože Amma znovu přiskočí ke mně a vezme mě do náruče. Mám dojem, že se mi srdce rozlomí na kousky, ale tentokrát úlevou. Poprvé za velmi dlouhou dobu se cítím být znovu šťastná. Zcela se jí odevzdám a ona mě pevně stiskne, aniž by jí vadilo špinavé oblečení, v němž jsem se potulovala lesem. Její vůni znám. Je to vůně domova a já drahnou chvíli nedělám nic jiného, než že se jí nadechuju.

„Jsi moje nejlepší přítelkyně,“ zašeptá. „Samozřejmě že ti věřím.“

Při těch slovech mi slzy proudí ještě silněji. Hromadí se mi v očích, kutálejí se mi po tvářích a prodírají se několikadenní špínou. „Děkuju ti, Ammo.“

Nakonec se odtáhne a zatváří se zamyšleně. „Takže Caro je liška a ty jsi had?“

Její hlas – trpělivý, ale skeptický, jako by zpochybňovala některou z bláznivých historek své sestry – mi přijde k smíchu. „Vypadá to tak.“

„Moje Jules, Alchymista z legend.“ Amma zvažní. Opatrně odloží deník na bednu a chytí mě za ruce. „Musíš mi odpustit, jestli budu potřebovat čas, abych to pochopila.“

„Ani já to dosud nechápu.“

„Když přijeli poslové z Everless a oznámili nám tu zprávu, ani na okamžik jsem jim nevěřila.“ Podívá se na mě a oči jí ze smutní. „Tak proto zabila Roana? Aby ti zlomila srdce, protože... bylo její?“

S knedlíkem v krku přikývnu. „Ale nevyšlo jí to.“ Přestože se cítím zlomená, jsem pořád naživu a toho se držím jako záchranného lana. Amma mě svírá horkýma rukama. „Nejspíš jsem ho ve skutečnosti neměla ráda. Nebo jen... ne dost.“

„Není to tvoje vina, Jules,“ utěšuje mě. „Možná je tvé srdce silnější, než si myslíš.“

Pokrčím rameny, i když hluboko v nitru vím, že to není pravda. Cítím se křehce, jako by mě rána do správného místa mohla snadno úplně roztříštit. Amma o krok couvne – když mě její ruce pustí, zasáhne mě pocit ztráty – a odvede mě za loket k balíku slámy, kde mě přiměje posadit se. Plácne sebou vedle mě a položí si deník na klín. Pomalu listuje stránkami.

„Tady se píše...“ Zvedne oči ke mně a ustaraně nakrčí čelo.
„Tady se píše... *Liška bude pronásledovat hada, pořád a navždy.*“

„Pronásleduje mě neustále.“ Snažím se, aby to znělo odtažitě, ale uvnitř se mi svírá žaludek. „Prožila jsem už jedenáct životů a myslím, že mě zabila v každém z nich.“ Amma poklepe prstem na stránku. „Tak co budeš dělat?“

Z jejích napjatých ramen číší strach, ale její hlas je naprosto nenucený. Je téměř povzbudivý, jako by k mému přežití stačilo, abych si vše pořádně promyslela. „Jsem na cestě do přístavního města Amberggris,“ odpovím váhavě. „Opouštím Semperu.“ *Proto jsem tě potřebovala najít.*

Amma sevře rty do tenké čárky. „No, ty to víš nejlíp, předpokládám...“ Zní pochybovačně.

„Ty s tím nesouhlasíš?“

„Já jen...“ Překříží si paže na hrudi a vzápětí je zase svěsí podél těla. Takhle nervózně se chová vždycky, když přemýšlí. „Nechci být neuctivá k tvému papá, ale přesně to celé roky dělal a nezdá se, že by to fungovalo.“

„Brzy se vrátím.“ Netuším, jestli je to pravda, ale nesnesu pomyšlení, že by tomu tak nemělo být. „Až budu dost silná, abych se jí mohla postavit.“

„Chyt den za pačesy, Jules, než chytí on tebe.“ Amma se na mě podívá jasnými očima a já se rozesměju. Je to jedno z jejích oblíbených rčení, i když má temný význam. Proživej každý den naplno, protože pro chudáka v Sempere nemusí zítřek nikdy přijít. „Asi budu muset udělat, co je v mých silách, abych tě na ten den připravila. Co potřebuješ?“

Zavrtím hlavou a v očích se mi objeví vděčné slzy. Právě mi dala všechno, co jsem potřebovala, ba dokonce víc. Mám pocit, že její víra ve mně byla palivem, které by mě mohlo dostat do Ambergris a na Liamovu loď. Ale tak to samozřejmě není. „Trochu jídla, jestli nějaké máš,“ řeknu a směju se přitom jako pomatená. „A možná bych tu dnes mohla zůstat...?“

„Jistě,“ přikývne Amma a sehne se, aby sesbírala vejce. V průběhu několika okamžiků už se opět začne chovat se svou obvyklou rázností, která jí umožňuje postarat se o její mladší sestru. „Vojáci už tudy dnes ráno prošli, takže tu můžeš zůstat, jak dlouho budeš chtít.“

Hrud se mi sevře vděčností. „Děkuju ti, Ammo.“

„Za hodinu musím být u řezníka, ale jakmile pomine ranní spěch na tržišti, budu se tu moct zastavit a přinést ti jídlo. A možná i mýdlo a teplou vodu, když už sem půjdu.“ Zazubí se na mě. „Vypadáš jako lesní víla se zablácenými šaty.“

Polekám se vlastního smíchu. „Tak mi přines mýdlo a já udělám, co budu moct.“

Amma se před odchodem z kůlny naposledy otočí a podívá se na mě. Když se teď začala smát, jako by nemohla přestat, a koutky jejích úst se neustále kroutí nahoru.

„Budu zpátky dřív, než se naděješ.“

Přestože ve stodole téměř není k hnutí a společnost mi dělají slepice, poprvé od odchodu z Everless prospím celý den. Díky Ammě a jejím povzbudivým slovům plně obnovím své síly. Neutrápí mě noční můry, v nichž mě na potemnělé planině či v lese pronásleduje dívka nebo já ji. Naopak, moje sny jsou plné

příjemných vzpomínek na Crofton: jak se s Ammou v létě honím po rozkvetlých loukách, jak sedím u kuchyňského stolu a papá se na mě hrdě usmívá. V mých snech jsme šťastní a spokojení, je nám teplo a vzduch v chalupě je prosycený kouřovou vůní jeleního masa, které jsem přinesla domů z lovu a které se opéká nad ohněm.

Něco ale není v pořádku. Někde za zdmi naší chalupy se ozývá hulákání a křik. Papá ztuhne a z tváře mu zmizí úsměv. Pach kouře je příliš silný. Navíc je v něm cítit podivná palčivost.

Když se probudím v přečpané tmě stodoly, pach nezmizí.

Posadím se a se zvláštním pocitem neskutečnosti se rozhlédnu kolem. Slepice poděšeně kdákají. Vzdálenější stěnu stodoly rámuje oranžové světlo, které mezerami mezi prkny prostrkuje své žhavé prsty. V okamžiku, kdy se vyškrábu na nohy a sáhnu po svém tlumoku, se oheň dostane dovnitř a zažehne seno roztroušené po podlaze.

Na moment je mi opět sedm let a stojím jako přikovaná, zatímco kolem mě hoří kovárna.

Jenomže tentokrát tu není papá, který by mě ochránil a odnesl pryč. Jsem tu jen já.

Nedopřeju si čas o tom přemýšlet. Sevru svůj tlumok, otočím se a jednou, dvakrát, třikrát kopnu do stěny za mnou, dokud hnijící dřevo nepovolí. Rychle otevřu kurník, aby mohly slepice vyběhnout ven a ztratit se v lese.

Všecké obavy o slepice a stodolu však zmizí, když se otočím dokola a před očima se mi naskytne pohled na ohnivou řeku, která přitekla do mého úkrytu.

Crofton je v plamenech.

Zmocní se mě panika. Všude je kouř.

Nad nedalekými croftonskými střechami vykvétají ohnivé kytice. Přes pole se rozběhnu k dýmajícímu srdci města a vůbec nedbám, že zakopávám o staré, uvolněné dlažební kostky a hromady čerstvě obrácené půdy. Musím najít Ammu. V duchu před sebou vidím příkrčený řeznický stánek na trhu, kde Amma tráví dny vykostováním masa.

A také všechny lidi, všechny plameny, všechno dřevo.

Pálí mě plíce, bolí mě nohy, ale pokračuju dál. Přeskočím pobořenou zeď, která odděluje Crofton od okolních farem. Přiběhnu k hlavní silnici a jako o závod se řítím ke shluku domů. Houfů lidí, které proudí opačným směrem, si skoro nevšímám. Mohli by mě poznat, ale zdá se, že je to pro ně ta nejméně důležitá věc na světě, a tak běžím dál. Po stěnách bledých domů poskakuje oranžové světlo jasné jako blesk při bouřce a k obloze se vznáší hustý kouř.

Čarodějko, pomoz mi najít Ammu, pomyslí si zoufale,

absurdně a mé končetiny pomalu podléhají panice. Ale já už vím, že Čarodějka nepřináší požehnání, jen smrtící prokletí.

Brzy musím zpomalit, jak mi do obličeje žhne žár a pálí mě do očí. Všechny dřevěné domy kolem mě hoří. Ze školní budovy o kus dál po cestě už zbyla jen hromada trosek. Doutnající trámy, zbytky nábytku i tržní stánky se sesypaly na ulici. Musím skákat přes hořící kusy toho nebo onoho, a jak běžím, zoufale hledám nějaké známky života. Ulice je úzká, ze všech stran mě olizují plameny a horkem se mi začínají kroutit vlasy. Do nosu mě udeří podivný pach – trhnu hlavou a uvidím, že jen pár kroků ode mě plameny zachvátily krámk poskytovatele času. Přísahala bych, že slyším, jak kovokrev při rozpouštění dívoce bublá.

Vzpomenu si na zahradní slavnost na panství Everless, od které už uplynula celá věčnost. Uprostřed zahrady tam v bronzovém kotli celé hodiny, dny a roky hořel oheň, takže i v zimě bylo v zahradě teplo. Topilo se v něm kovokrví. Na kůži mi naráží další vlna paniky.

Jak dlouho bude hořet tento oheň?

„Pomoc!“ vykřiknu, přestože nevidím nikoho, kdo by mě mohl slyšet. „Ammo!“

Na můj křik neodpovídá žádný lidský hlas, jen oheň, který najednou zaprská, jako by ho rozfoukal vítr, a pár jisker mi přistane na rukávu. Trhnu rukou zpátky –

A zarazím se. Na to, že se oheň pase na kovokrví, je na něm nejen něco divného, ale dokonce divnějšího. Kroutící se žluté a rudé plameny se zmenšují a rostou v rytmu tak pravidelném, že připomínají dech – ovládaný, neustálý, živoucí.

Rána, která se ozve za mnou, mě vytrhne z myšlenek. Prudce se otočím. Z domu pár metrů přede mnou se vyřítí muž. Za ním ze dveří vyletí jiskry.

Běží ke mně a oheň ho pronásleduje z domu až na silnici. Nešíří se jako obyčejný oheň, ale hrne se za ním jako živý tvor, olizuje mu paty a malými, ale divokými skoky postupuje ulicí. Jak s ohněm v patách pádí blíž, vzpomenu si na smečku kojotů, které jsem kdysi viděla lovit v lese – sotva půl tuctu jich pronásledovalo zraněného jelena, a jak se k němu blížili, kňučeli a skákali ohromnou radostí.

„Co tady děláš? Utíkej!“ Muž mě popadne za loket a vleče mě ulicí opačným směrem, než stojí farma, kde bydlí Amma. Zdá se, že se plameny v mojí přítomnosti zmenšují. Nemám ale čas přemýšlet, co to znamená.

„Co se stalo?“ zalapám po dechu a můj hlas je ochraptělý kouřem a děsem.

„Tenburn –“ zakřičí muž, ale nemůže pokračovat, protože se rozkašle. Druhou rukou si něco tiskne k hrudi: malou měděnou figurku Čarodějky, která má přinášet štěstí. Po chvíli pokračuje. „Ten oheň je naprosto nepřirozený, nejde uhasit. Moje manželka utíkala k Readesesově farmě, je tam potok –“ Tiskne sošku v ruce a tiše prosí o pomoc.

Nepřirozený, pomyslím si. *Caro*, napadne mě okamžitě. To je její práce. Musí to být její práce.

Soška Čarodějky v mužově ruce je netknutá, dokonalá. Vysmívá se mi.

Zaryju paty do země a pokusím se vytrhnout z jeho sevření. „Pusťte mě, prosím. Musím se vrátit. Moje přítelkyně –“